

Ponson du Terrail: 52
Lepa židovka

Roman.

— Z veseljem, — je odgovoril vojak. — Preveč sem žejen, da bi jo odklonil. In ker mi hočete storiti to veliko uslugo, dragi gospod...
— Od srca rad.
Vojak je stopil k oknu in pogledal v sobo. Seržant je z vojakom navdušeno kvartal.
— Kar se tiče teh tu, sem lahko miren, — je dejal.
— No torej.
— Bojim se samo kapitana.
— Saj ste sami dejali, da se vrača šele ob štiri ali celo ob petih zjutraj.
— Res je.
Coarasse si je nataknil na glavo trioglati vojakov klobuk, oblekel je sivo vojaško suktnjo, si zavihal ovratnik, vzel puško in se postavil po vojaško na stražo.
— Človek bi mislil, da ste zraskli pri vojakih, — se je zasmel La Ramee.
— V resnici pa vojaške suktnje niti povohal nisem, — je odgovoril Coarasse skromno. — Sem trgovec s suktnjo iz Blaya in v Bordeaux prihajam po opravih samo dvakrat v letu. To vražje mesto je tako veliko, da se vedno izgubim v njem.
La Ramee je stopal gologlav za Clodionom, ali bolje rečeno, vlekel ga je za seboj na vogal ulice Saint-Catherine in utrdbe Chapeau-Rouge, kjer je potkal na okno že zaprte krčme.
— Kdo trka? — se je začel iz krčme krčmarjev glas.
— Dva popotnika, ki umirata od žeje in ne bosta pila na up, — je odgovoril La Ramee.
Vrata so se odprla.
Krčma ni bila velika, toda v nji je že sedelo deset gostov, večinoma mornarjev in vojakov.
La Ramee in Clodion sta vstopila.
— Sediva kam v ozadije, — je dejal Clodion.
In potegnil je vojaka k nezasedeni mizi v ozadiju izbe.
— Kakšno vino izvolite? — je vprašal krčmar.
— Prinesite najboljšega, — je odgovoril vojak in zažvenketal v žepu z dvema cekinoma.
Krčmar je odšel v klet po vino, Clodion je pa dejal vojaku:
— Kakor gotovo bode kraljevski vojak nad varnostjo meščanov, ne bom dovolil, da bi dali vi za vino.
— Kaj? — se je začudil La Ramee.
— In nadaljeval Clodion, — in baš danes sem sklenil zelo dobro kupčijo tako, da lahko dam za pijačo.
La Ramee se ni več branil. Cekin, ki ga je bil vzel iz žepa, je spravljal nazaj in v pričakovanju krčmarja je mehanično vrtil med prsti pismo, ki ga je bil dobil s tako bogato napitnino od mlade dame za svojega gospoda.
Clodion ni odvrnil pogleda od pisma. Ta čas se je krčmar vrnil z dvema steklenicama vina in dvema pičicama, ki ju je postavil na mizo. Clodion je natočil vina in ponudil vojaku.
— Z veseljem, — je odgovoril La Ramee, — in pijeja lahko na zdravje one lepe dame.
— Pravite, da je lepa?
— Nisem imel sicer časa dobro ogledati si jo, toda imela je oči...
— Lepe?
— Kar žgale so.
— In bila je mlada?
— Seveda. Moj kapitan je srečen človek.
— Ali je tudi on lep?
— Zelo lep in povrh še mlad, komaj štiriindvajset let je star.
— In velik gospod je, kaj ne?
— Markiz.
— No, vidite.

— Poleg tega je bližnji sorodnik maršala de Richelieu, ki je bil dolgo guverner v Bordeauxu.
— Kaj pa počne po cele noči, da se vrača vedno šele zjutraj?
— Igra, in vse kaže, da često izgublja.
— Zares?
— In zelo zadolžen je.
La Ramee je izpraznil pri tem že tretjič svoj polič.
— Vrag naj me vzame, — je nadaljeval, — če vem, kdo je ta lepa dama.
— Najbrž bo tudi ona visokega rōdu, — je odgovoril Clodion.
— Mislite?
— Seveda, saj se je pripeljala v kočiji.
— Saj res.
— In potem — pokažite mi vendar to pisemce... reči hočem to kuverto.
— Evo je.
— Saj sem vedel, na pečatu je grb! — je vzkliznil Clodion.
— Saj res.
— Tri srebrne vejice na modrem polju, nad njimi pa markizina krona. Če smem verjeti, da je ta grb pristen, moram priznati, da vas ta dama ni posebno bogato obdarovala, dragi moj.
— Kako to?
— Datj bi vam morala pet cekinov, ker je neizmerno bogata.
— Kaj jo poznate?
— Ne.
— Kako pa veste, da je bogata?
— To sklepam po grbu.
— Hm.
Vojak si je znova natočil.
Clodion je pa vedel mnogo več, nego je hotel povedati, kajti kakor drugi podeželski plemiči, se je tudi on navdušeno bavil s heraldiko in znane so mu bile vse plemiške rodbine daleč naokrog.
Obe steklenici sta bili že prazni.
— Zdi se mi, — je dejal vojak, — da je prišel čas, ko se bom moral vrniti na svoje mesto.
Clodion je pa vrgel na mizo pistolo lepe židovke, ki mu jo je bil dal Coarasse.
La Ramee je spravljal pismo v žep.
— Dal bi znaten delež, ki mi pripada od onih dveh milijonov, — je pomislil Clodion, — če bi vedel, kaj stoji v tem pismu.
Odšla sta iz krčme.
Coarasse je stal nepremično v stražarnici s puško v roki.
— Izborni, — se je zasmel vojak. — Moj namestnik je zaspal.
— Zaspal sicer ni, — je odgovoril Coarasse, — moral sem se pa potuhnuti, kakor da spim.
— Zakaj?
— Ker se je pravkar vrnil vaš kapitan.
— Gromska strela! — je zaklel vojak.
— Bal sem se, da bi me spoznal.
— In je šel molče mimo vas?
— Menda se mu je mudilo.
Vojak se je popraskal za ušesom.
— Svetujte mi, kako naj mu izročim pismo? — je dejal v zadregi.
— To je pa res nerodna zadeva, — je menil Coarasse.
— E, — se je oglašil Clodion, — saj ste spali...
— To je res.
— In pisma se bo gotovo razveselil, da se za zamudo sploh ne bo zmenil.
Vojak je odskočil na sredo ulice.
— Gotovo je slabe volje, ker je ponoči izgubljal. V njegovi sobi vidim luč. Če je dobre volje, pride k stražarnici. Stopim k njemu pred solničnim vzdom in se mu opravičim, da sem na straži zadremal. Sicer pa kapitan ni slab človek in v službi ni preveč strog.
Ta čas je oblekel svojo suktnjo, si nataknil na glavo trioglati klobuk in vzel svojo puško.
Ura je odbila štiri.
— Zdej me pa pridejo izmenjat, — je dejal vojak.

Umor s pomočjo avtomatičnega policista
Tragedija ameriškega inženjerja, ki se je pečal z izdelovanjem človeških avtomatov

Inženjer Rouwer iz Chicaga si je dolgo prizadeval konstruirati avtomat, ki bi bil podoben človeku in bi tudi delal kakor človek. Pomagal mu je asistent Colmanson, ravnatelj in duša podjetja, kjer je bilo prej zaposlenih 20 delavcev. V zadnjih petih letih je pa začela moda človeških avtomatov pešati in podjetju ni preostajalo drugega, nego odpuštili večino uslužbencev. Končno so ostali pri podjetju samo še inženjer Rouwer, njegov asistent in trije uslužbenci.
Nedavno so pa našli inženjerja Rouwera mrtvega. Njegovo truplo je ležalo v mlaki krvi na tleh v veliki delavnici, kjer so stali izgotovljeni človeški avtomati. Na glavi je imel Rouwer globoko rano in njegova lobanja je bila zdrobljena. Preiskava je dognala, da je bil umorjen, da je podlegel ponoči težkemu udarcu po glavi. Policija je napela vse sile, da pojasni njegovo zagonetno smrt. In na dan je prišlo presenetljivo odkritje. Zadnji izgotovljeni avtomat, stoječ kraj njegovega trupla, je bil mehanični policist, čigar mehanizem je zasnoval inženjerjev asistent Colmanson. Ta avtomat so izdelali v laboratoriju šele zadnje dni. Ima obliko ameriškega policista, samo namestu rok ima kovinaste obroče z jermeni in jeklenimi krogli. Avtomatični poli-

cist se začne premikati, čim vključijo v njegovi notranjosti električni tok. Zadoštuje pritisniti na gumb in že postane roke morilno orožje. En sam udarec z jekleno kroglo zadostuje za usmrnitev človeka.
In policija je dognala, da sta bili dve jekleni krogli okrvavljeni, na njih so pa našli tudi lase, ki so jih pod mikroskopom spoznali za inženjerjeve. Ni torej dvoma, da je avtomat ubil inženjerja. Prvi hip so mislili, da je postal Rouwer žrtev nesrečnega naključja, potem so pa prišli na to, da gre za umor, ker se je izkazalo, da je inženjer avtomat sam montiral in da je bil torej dobro poučen o tem, kako deluje. Nadaljna preiskava je privedla do presenetljivega preokreta. Policija je aretirala Rouwerovega prijatelja in asistenta Colmansona, ker je osumljen umora. Izkazalo se je, da je zašel Colmanson zadnje čase v hude stiske, obenem se je pa začel s svojim šefom pripraviti. Na predvečer tragedije je Rouwer svojega asistenta odpustil.
Iz tega policija sklepa, da gre za osvetlo. Najbrž je Colmanson vključil v avtomatu baterijo baš ko je Rouwer stopil k njemu, da bi ga temeljito pregledal. Colmanson sicer odločno tajni umor, vendar so ga pa pridržali v preiskovalnem zaporu.

Ljubavna tragedija v samostanu

Iz Aten poročajo, da se je odigrala v ženskem samostanu v Tebah ljubavna tragedija. Redovnica Stanislava Theodoropulosova je prišla na policijo in povedala, da je ustrelila arhitekta Cerepisa. Policija je uvela preiskavo in dognala, da je Cerepis lazil za Theodoropulosovo in ji vsiljeval svojo ljubezen, še predno je vstopila v samostan. Zadnje čase so samostan prizidavali in gradbena dela je vodil arhitekt Cerepis. To priliko je porabil, da se je večkrat sestal s Theodoropulosovo in ji na vse načine prigovarjal, naj pobegne z njim iz samostana. Redovnica je povedala to prednico in si izprosila od nje revolver, da bi se mogla braniti.
Neke noči je vdrl Cerepis s svojimi prijatelji v samostan, hotoč ugrabiti kraljico svojega srca. Vdrl je v njeno celico, toda redovnica se mu je postavila v bran in ga ustrelila. Policija je vzela njeno izpoved na znanje, ni je pa aretirala, temveč jo je poslala nazaj v samostan.

Na smrt obsojenega love

Več sto orožnikov in prebivalstvo mnogih vasi lovi 26letnega madžarskega kmeta Josefa Szabo, obsojenega na smrt. Mož je pobegnil prejšnji teden iz ječe v Szekszardu. Oblasti so razpisale nad njegovo glavo 100 pengő. V nedeljo popoldne se je po Szekszardu razširila vest, da je pobegli obsojenec še blizu mesta in da se skriva v bližnjih gozdovih. Tristo orožnikov so oblasti poslale v okolico, preiskali so vse gozdove, toda zaman. Pozneje se je razširila vest, da si je Szabo končal življenje. Preiskali so vsa poslopja v okoliških vaseh, vse zidanice po vinogradih in kopice sena, pa tudi vodnjake, toda begunca ni bilo nikjer.
1200 prebivalcev vasi Madoča na čelu z reformističnim duhovnikom je

podpisalo in poslalo vladi prošnjo za pomilostitev obsojenca. Med zasledovanjem obsojenca so našli orožniki v gozdu njegov drugi čevelj, dočim so našli prvega že prejšnji dan v vinogradu blizu Szekszarda. Našli so tudi njegovo čepico. Iz Budimpešte so pripeljali dva policijska psa, ki sta pa dva dni zaman iskala sled za beguncem, ker tudi na Madžarskem zadnje dni dežuje in je dež zabrisal vse sledove.

Dragocene znamke

V Londonu je bila te dni na javni dražbi tretjina filatelistične zbirke Američana Hinda. Najdragocenejšo skupino v tej zbirki je tvorilo osem znamk, ki so jih po vrsti izdražili za 13.700 funtov ali v našem denarju blizu 2 in pol milijona Din. Šlo je za znamenite znamke otoka Maurice iz leta 1847, torej za prve znamke angleške kolonije, med katerimi je modri Mauritius znani sen vsakega zbiralca. Najdragocenejša je bila na dražbi kuverta iz leta 1847, na kateri sta nalepljeni dve znamki, in sicer modri Mauritius za 2 pence in oranžni za 1 penny. Zastopnik neznanega zbiralca je plačal za to kuverto 5000 funtov. Za polovico te cene je bila prodana nerabljen oranžna mauricijska znamka, za 1500 funtov pa tudi nerabljeni, toda poškodovani modri Mauritius za 2 penny. Ostale štiri oranžne Mauricije so prodali za 4700 funtov.
Poleg tega je bilo na dražbi še 17 mauricijskih znamk iz prvih dveh let kolonijalnega porta. Za vseh 25 znamk so dobili 33.000 funtov, torej blizu 6 milijonov Din.

Pri zobozdravniku.

Deček: Gospod doktor, papa pravi, da bi mi malo omajali zob, ki me boli, da ne bo toliko stalo. Potem mi ga bo pa že papa sam izdrl.

Zakonska idila.

Zakonca sedita doma in žena pravi: —No, možiček, ali bi ne hotel malo pokramljati z menoj?
— Prav rad, — odgovori mož, — jaz prečitam ta čas novine.

Iz Novega mesta

— Sokolski nastop našega društva je bil v nedeljo zelo dobro obiskan, kar je seveda zaslužil glede na pester spored. Nastopili so vsi sokolski oddelki, deca, naraščaj in člani ter članice in se z gosti vred odlikovali po elegantno izvedenih prostih vajah. Ob tej priliki je treba pohvaliti sijajen nastop šentpetrskih Sokolov in Sokolic, ki so nastopili skupno. Tudi pri orodni telovadbi smo videli lep napredek. Pri nastopu je igrala godba Godbenega društva, kakor tudi pri prosti zabavi, ki je trajala pozno v noč.
— O Sarajevu je predaval v torek zvečer v Sokolskem domu brat Jože Paučič. Zanimivo predavanje so spremljale skiptične slike, kar je navzoče še bolj podžgalo ob sklepu, da se vsi udeležci velikih zletnih sokolskih dni v Sarajevu.
— Kače se letos pojavljajo v precej velikem številu v naši neposredni okolici. Ob Krki smo videli te dni več gadov in modrasov, dolgih do trčetir metra. Starši naj torej zabijajo otrokom, naj ne hodijo po prisojnih krajih, kjer se kače rade solnčijo.
— Kopanje v Krki je radi deževja nekoliko zastalo, vendar pa je kljub toploti vode 12 stopinj na kopališču še precej kopaicev. Obeta se pa zopet dež, kar bo škodovalo našim kopalcem, ki letos kar ne morejo priti na svoj račun, pač pa bo dež prinesel obilo koristi našemu kmetu, ki že zdaj toži o suši.
— Naš trg je vedno poln črešenj, katerim pada cena od dneva do dneva. Menda ni bilo že več let take letine. Letos pa bo primanjkovalo jabolk in drugega sadja. Tudi pri grozdju se ne obeta prvovrstna letina, tako da bodo naši vegetarijanci prišli samo pri črešnjah na svoj račun.
— Cvetlice na oknih. Večina mest skrbi za svoj tujski promet v vsakem pogledu in pazi tudi pri tem na podrobnosti, za katere se človek v prvem trenutku ne zmejni. Ena takih malenkosti, ki pa vendar tvorijo člen v verigi mestne privlačnosti, so gotovo cvetlice na oknih hiš, nekak naravnih okras vsake hiše. V našem mestu bi se v tem pogledu tudi lahko kaj storilo. Nekateri hišni posestniki imajo po vseh oknih cvetlice, kar napravi na tujca prijeten vtis. Velika večina pa ima okna prazna in prsta, cvetlice pa ginevajo v temnih ozadjih hodnikov. Olepševalno društvo je imelo v torek občni zbor, pa se bo bržkone razšlo zaradi absolutnega nezanimanja za olepšavo mesta. Edino zato poklicano društvo, ki naj bi vzpodbujalo in delalo za splošno lepoto mesta, propada, ker se pač misli, da je Novo mesto lahko zadovoljno s pometanim trgov, cvetlice pa rasto povsod in če zgnijo, zrastejo nove, ki si jih lahko zataknejo naši vrli meščani za klobuk.
Iz Črnomlja
— Sokolsko društvo priredi v nedeljo 24. t. m. ob 15. uri na letnem telovadišču svoj letni javni nastop in vabi vsa bratska sosedna društva in posebno vsa društva belokranjskega sokolskega okrožja, da tudi letos prihite k nam in skupno manifestirajo za sokolsko idejo in vztrajnost. Po nastopu bo prosta zabava s sodelovanjem črnomeljske mestne godbe. Tudi prijateljem Bele Krajine in Ljubljani se nudi ta dan ugodna prilika za obisk Črnomlja. Železniška zveza je prav ugodna in odhaja izletniški vlak iz Ljubljane ob 5.33, a vračča se proti Ljubljani ob 18.30. Voznina je polovična. Če bo vreme slabo, se bo prireditev vršila v prostorni dvorani Sokolskega doma. Na svidenje! Zdravo!
— Osebnost. Napredovala je v II. skupino zvanikov zvaničnica črnomeljskega okrajnega sodišča gđc. Jospina Lumfert.
Vzoren član.
— Zakaj je pa vaš mož brenil tega psa?
— Ah, že zopet je jezen, kakor vedno, kadar mora plačati članarino društvu za varstvo živali.

VEC VINSKIH SODOV
proda Anton Stirn, Ježica pri Ljubljani. 2122
ISCEM DRUZABNIKA
za napravo javnega kopališča ob Ljubljani poleg »Spice«. — Ponudbe na upravo »Slov. Naroda« pod »Rentabilno 2102«.

NUDIMO VAM
za majhen denar dobra oblačila.
A. PRESKER,
LJUBLJANA, Sv. Petra cesta št. 14. 6/T
TRGOVSKI LOKAL
v Zagrebu oddam. — Pojasnila: Rak, Zagreb, Visoka 20.
GOSTILNO
na novo urejeno, v Ljubljani, oddam v najem. — Naslov v upravi »Slov. Naroda«. 2109
SUHE PRSUTE
(specijalitetne »šunkce«) — nudijo Ivanka Strekelj, Biograd na moru. 2118

Tudi Vaša obleka bo kakor nova.
»Kdo jo pustite kemizno čistilo in barvati v tovarni!
JOS. REICH
LJUBLJANA.
Poljanski nasip št. 4-6
Pralnica — svetilnikarica
V »SLOVENSKEM NARODU«. VSAKA BESEDA V MALEM OGLASNIKU OSTANE SAMO 50 PARA IN OGLASNI DA-

Umrl nam je naš ljubljani mož, dobri oče, ozir. brat, stric in svak, gospod
Ladislav Novak
posesnik, trgovec in gostilničar na Viču
danes, dne 21. junija 1934 ob ¼ 3. uri zjutraj, previden s tolažili sv. vere, v starosti 48 let.
Pogreb nepozabnega bo jutri, 22. t. m. ob ½ 7. uri popoldne iz hiše žalosti, Vič št. 11, na farno pokopališče Vič.
Maša zadušnica bo darovana v farni cerkvi na Viču.
Vič, dne 21. junija 1934.
ZALUJOČI NOVAKOVI IN OSTALO SORODSTVO

SOKOLSKO DRUŠTVO VIČ javlja vsem bratom in sestram tužno vest, da je davi preminul
brat SLAVKO NOVAK
ustanovitelj in prvi načelnik viškega Sokola
Draga brata bomo spremili na njegovi zadnji poti jutri ob 18. uri popoldne na viško pokopališče.
Slava njegovemu svetlemu spominu!
Vič, dne 21. junija 1934.
UPRAVA.